

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten synes, som alle andre ordførere her i salen, at det var meget opmuntrende, da statsministeren i nytårstalen for et år siden proklamerede, at børnefamilierne skulle have bedre forhold. Det gav os en slags håb om, at regeringen ville gøre noget konkret, men indtil nu er det jo mest bare blevet ved tanker, og de konkrete tiltag har ladet vente meget på sig.

Det er jo fælles for denne debat, at alle i salen gerne vil gøre noget for børnefamilierne, men problemet kommer, når man skal blive enige om, hvilke konkrete tiltag det skal være.

De fleste børnefamilier ville nok betragte det som forbedringer, det, der rent faktisk skete – og det er næsten den eneste undtagelse – i forbindelse med pinsepakken, hvor der blev billige offentlig transport og der blev friplads i pædagogiske dagtilbud for mange lavindkomstfamilier.

Derimod vil de fleste børnefamilier nok ikke betragte det som en forbedring, at de kommuner, der i årevis har forsømt deres pligt til at sørge for det nødvendige antal pladser i dagtilbud, nu skal belønnes med en højere forældrebetaling, hvis de endelig tager sig sammen til at gøre det, de burde have gjort for længe siden, nemlig leve op til en pasningsgaranti.

Det er jo sådan, at ønske om uddannelse, job og økonomisk tryghed for mange børnefamilier bliver en modsætning til et andet stort ønske, nemlig ønsket om mere tid sammen med børnene. Men det er ikke kun forældrene, der ønsker mere tid. Børnerådet spurgte for et par år siden de danske børn, hvad de synes var vigtigst, og tusindvis af børn skrev tilbage. En del af de breve er blevet udgivet, og det er en ret inspirerende læsning, hvis man vil tage børn alvorligt. Jeg vil prøve at citere et par af dem.

Eske på 5½ år sagde: »Jeg kunne tænke mig, at min far og mor havde fri fra arbejde kl. 12 eller kl. 1, helst kl. 12.«

Og Jeppe på 6 år sagde: »Jeg vil gerne have lov til at sove længe og spise min morgenmad herhjemme i stedet for i børnehaven, men det vil min mor ikke, fordi der ikke er tid, og alt det dér.«

De vilkår, børn har i dagligdagen, har betydning, ikke kun for, om de er glade og trygge børn, men for hele familien. Derfor er der en lang række forhold, der spiller ind i børnenes og forældrenes dagligdag, og som har betydning for familiens samlede forhold. Det er forældrenes mulighed for at få en daginstitutions-

plads til en rimelig pris. Det kan også være muligheden for, at børnene i daginstitutionen og skolen er sikret sunde forhold, et sundt økologisk måltid hver dag f.eks. Der er nok ikke mange voksne, der ville finde sig i så dårlige kantiner eller frokoststuer, som de fleste børn må trækkes med hver eneste dag.

Og som et helt fundamentalt problem: børnefamilernes ønske om mere tid sammen. For nu ikke at få skyld for ikke at komme med konkrete forslag vil jeg sige, at det optimale ville jo være generelt at nedsætte den ugentlige arbejdstid for alle, og det er i høj grad et krav fra fagbevægelsen. Det er i øvrigt også et overenskomstsspørgsmål, og derfor er det ikke noget, vi skal komme ind på her.

Men det er samtidig ikke noget, der bør friholde Folketinget fra et medansvar for, at småbørnsforældrene får ret til at nedsætte den ugentlige arbejdstid, specielt i en periode på f.eks. 3 år, og at indtægtstab kompenseres af staten under forudsætning af, at der ansættes erstatningsarbejdskraft. Det kunne man også kalde fleksibel børnepasningsordning, sådan som Enhedslisten gjorde i forbindelse med vores eget forslag herom.

Det har jo været forsøgt. Socialministeriet støttede projektet på Union-Pak i Køge med 30 timers arbejdsuge. Forsøget viste, at produktiviteten steg i de 30 arbejdstimer, og at familierne var glade for ordningen. Det var et eksempel, og Enhedslisten deltager gerne i arbejdet med at udforme regler omkring en arbejdstidsnedsættelse for børnefamilierne. Enhedslisten har dog to hovedkrav, der er afgørende, nemlig at det er en ret, og at der ansættes erstatningsarbejdskraft; ellers kommer de resterende på arbejdspladsen bare til at løbe hurtigere.

Nedsat arbejdstid med lønkomensation vil være attraktivt både for kvinder og mænd, ikke mindst fordi man så bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet. Og hvis erstatningsarbejdskraft bliver en forudsætning, ja, så vil kollegerne accept og forståelse vokse, fordi de så ikke skal bære den ekstra byrde. Tit er det jo desværre sådan, at både barselorlov og børnepasningsorlov ofte for kollegerne kommer til at betyde et større arbejdspress.

Kravet om erstatningsarbejdskraft vil i øvrigt have en gunstig virkning på beskæftigelsen, og derfor vil en sådan ordning – og det er så specielt sagt til såvel SD som CD, som tænker så meget på arbejdsmarkedets behov – delvis